

Hoofdstuk 1

Bart De Wever over **Bart De Wever**

'Ik irriteer, dus ik besta.'

Ik ben 1 van de 65 procent Vlamingen die vinden dat de N-VA in 2014 in de regering moet gaan.

Ik ben de baarlijke duivel niet.

Ik ben opgevoed in de context van een romantische Vlaamse beweging waar ik weinig voeling mee heb.

Ik zie de waarde van Vlaamse symbolen wel in, maar ik word er niet warm van.

Ik ben in de eerste plaats een communautarist, een gemeenschapsdenker.

Ik voel me soms als de man die een rivier vol piranha's moet overzwemmen.

Het grootste misverstand dat over mij bestaat, is dat ik een baas Gansendonck ben in arm Vlaanderen.

Ik ben iemand die nogal graag zegt wat hij denkt.

Ik zal eerder stoppen met politiek dan mijn boodschap of ideologie veranderen.

Ik ben nooit een revolutionair geweest.

Volgens sommigen ben ik een cryptonazistische figuur, terwijl anderen vinden dat ik een kopie van Janssens ben of een doorslag van Filip Dewinter.

Ik ben de zoon van een spoorwegaarbeider en heb alles te danken aan de kansen die ik via het onderwijs gekregen heb. Daarom wil ik ook dat alle arbeiderskinderen na mij dezelfde kansen krijgen.

Het mag vreemd klinken, maar ik ben in principe en karakterieel niet in staat tot euforie. De enige emotie die ik na mijn verkiezingsoverwinning toonde, was een soort negatieve ontlasting, omdat ik tijdens de campagne negatief werd benaderd. Dat was een fout, toegegeven.

Ik haalde meer voldoening uit het lopen van de Ten Miles van Antwerpen dan uit mijn verkiezingsoverwinning op 14 oktober 2012.

Nadat ik in 2011 uit de onderhandelingen gewipt werd, heb ik overwogen te stoppen met de politiek.

Het weegt op mij dat ik steeds opnieuw gedemoniseerd word.

Ben ik een kopie van Janssens die geen enkel origineel standpunt kan verzinnen? Of ben ik een kopie van Dewinter, een gruwelijk rechtse griezel die de kilte wil installeren in de stad? Ik zou mijn tegenstanders eindelijk eens willen uitnodigen om duidelijkheid over mij te verschaffen.

Men doet alsof ik uit ben op een soort *Kulturkampf*. Alsof ik in het weekend graag in een lederen broekje naar een Duitse schlageravond in het Sportpaleis trek. Wel, ik weet niet echt over wie men het dan heeft.

Ik kijk nooit naar de kleur van een mens, alleen naar zijn kwaliteiten.

Ik heb ook al eens een ‘Di Rupo’ke’ gedaan: in een moeilijke situatie afwachten en tijd winnen.

Ik word zo moe van me de zoveelste keer te moeten verdedigen tegen de eeuwige *reductio ad Hitlerum van* de Milows, Daan Stuyvens en Bart Peetersen van deze wereld.

Ik gebruik vaak cynische humor, wat typisch mannelijk is en me een viriel imago heeft bezorgd. Maar de mensen zouden eens moeten weten. Ik ben ook een vrouwelijk type dat respectvol met mensen wil omgaan.

Zoals de meeste cynici ben ik eigenlijk een verstokte romanticus voor wie cynisme een vorm van zelfbescherming is.

Ik ben een politiek beest en dat zal wel nooit veranderen. Al is het natuurlijk best mogelijk dat ik op een dag iets anders ga doen.

Mijn grootmoeder was perfect Franstalig, ze had haar middelbare studies nog in het Frans genoten. In de geest van haar tijd gaf ze haar kinderen allemaal Franse voornamen. Zo heette mijn vader zaliger Henri, maar hij ging door het leven als Rik. Franse voornamen raakten nu eenmaal uit de mode en voor een Vlaams-nationalist was de meerwaarde ervan niet echt groot.

Van thuis uit kreeg ik mee dat een flamingant op de eerste plaats perfect Frans moest leren. Kwestie van niet als een boerenpummel te worden afgedaan door de Walen of, erger nog, de frans-kiljons.

Ik ben in de politiek geboren. Ik had een lidkaart van de Volksunie vóór ik het levenslicht zag. En thuis was politiek hét gespreksthem, met vader als epicentrum.

Ik ben historicus van vorming, met politieke geschiedenis na WO II als specialiteit.

Ik leefde altijd in onvrede met de koers van de Volksunie onder de grote voorman Bert Anciaux.

Een van mijn vele gebreken is dat ik het leven niet echt au sérieux neem. Dat ik wat veel relativeer, dat ik wat cynisch word.

In *De Laatste Show* kon ik me tonen als politicus én als mens.

Ik herinner me levendig de discussies over de rakettenkwestie. Het leek wel of de Derde Wereldoorlog bij ons thuis zou uitbreken. Ik weet nog hoe verrast en verbaasd ik was, toen ik als twaalfjarige op het college in Edegem kwam en mijn klasgenoten elke maandagmorgen hoorde praten over de voetbaluitslagen.

Ik heb altijd dicht bij het politieke bedrijf gestaan, maar dan als observator. Ik heb niet vanuit mijn studies ‘appetijt’ gekregen voor de politiek.

Ik ben niet het soort nationalist dat met het mes tussen zijn tanden in bed kruipt en vindt dat we het andere land waarmee we samenleven de duvel moeten aandoen.

Ik weet dat ik op tv overkom als een harde, zakelijke debater, een bulldog of een pitbull, en dat b en ik ook.

Ik wens me te verontschuldigen bij mijn vrouw Veerle, voor al die keren dat ik zou koken, maar dat er finaal geen eten op tafel kwam, voor al die keren dat ik op de kinderen zou letten, maar stiekem naar mijn bureau verdween, voor al die luiers die ik achterstevoren kleefde, met alle onwelriekende gevolgen van dien. (2004, bij zijn maidenspeech als nieuwe N-VA voorzitter)

Nauwelijks had ik als student aan de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen de beslissing genomen om me als hobby actief met politiek te gaan bezighouden (1991) of ze ging open: de kloof met de burger. In 1999 orakelde paars-groen in het regeerakkoord dat ze het vertrouwen van de burgers in de overheid zouden herstellen. En sindsdien gebeurde het: de kloof verdween van de agenda. In het paarse regeerakkoord van 2003 wordt er over enig wantrouwen van de burger niets meer geopperd.

In de lade van mijn puberteit liggen nog herinneringen aan actief gedweep met ideeën gaande van uiterst links tot uiterst rechts – alles was goed om mijn puisten te vergeten. Het ging pas echt over toen ik eindelijk een lief gevonden had.

Zelf ben ik wat Paul Cliteur spottend een randgelovige noemt. Iemand die zich christen blijft noemen zonder echt te geloven in de apostolische geloofsbelijdenis. Waarom blijf ik dan toch katholiek? Uit respect voor de traditie, wat zich vooral uit door belang te hechten aan kerkelijke rituelen op de belangrijke mo-

menten van het leven. Uit erkentelijkheid voor de bijdrage van het christendom en van christelijke organisaties tot onze beschaving. (Hoeveel armer zou Vlaanderen niet zijn zonder de historische inzet van de nonnen die het ooit zo talrijk voortbracht?) Uit antipathie voor lieden voor wie het koesteren van een zwaar trauma spruitend uit de katholieke opvoeding behoort tot de essentie van het progressieve leven.

Tijdens mijn laatste jaar als student aan de KU Leuven nam ik de onzalige beslissing om een studentenkot te huren in een pand dat eigendom was van mijn studentenclub. Het gebouw was totaal uitgeleefd, bij een inspectie had zelfs een blinde brandweerman het in een oogwenk onbewoonbaar verklaard. Bovendien lag het praktisch op de Oude Markt – ook bekend als de langste toeg van Europa. Vrijwel iedere avond lokte het kot bezoekers op zoek naar wat vertier, vaak van het type dat luidruchtiger werd naarmate de nacht vorderde en de biervoorraad slonk. Als je dan uiteindelijk kon gaan slapen, was er het door Ernest Claes meesterlijk beschreven probleem van de zon die je 's nachts in de ogen scheen.

Ik ben een absolute antiromanticus. Mij zal je nooit betrappen met de nekharen stijf overeind, patriottische liederen zingend.

Ik ben politicus. Dat wil dus ook zeggen dat ik door een media-muur moet om het publiek te bereiken. Soms moet je daarbij wat pesten of jennen, dat hoort erbij. (2005)

Als ik minister-president zou zijn, dan uit naam van alle Vlamingen en niet van de Vlaamse beweging alleen.

Ik liep ooit door Antwerpen met mijn dochtertje – toen één jaar – op de arm om ze in slaap te wiegen, toen er plots een Vlaams Belanger voor mijn neus stond die mij een vuile smeerslap noemde. Plezant!

Voor de Walen ben ik een racist, een halvegare.

Ik lig er soms wakker van dat ik de geschiedenis niet in de juiste plooi kan leggen. Ik heb nu al een groot deel van mijn leven op een heel intensieve manier aan politiek besteed. Wanneer de *delivery time* aanbreekt, zou het wel pech zijn dat moment te missen. Want je weet ook niet of er daarna nog zo'n moment komt.

Ik leef niet in een wereld waar alles is toegespitst op één mens.

Ik ben een kind uit de jaren tachtig. Toen keek ik steeds naar *Dallas*. Zo wilde ik een acteur zijn die plots tot de vaststelling kwam dat de laatste zes afleveringen een droom waren. (2006, naar aanleiding van de eventuele komst van Jean-Marie Dedecker naar de N-VA)

Ik heb ooit van mijn hobby mijn beroep kunnen maken.

Tien jaar geleden is mijn vader gestorven, en ik kan me niet herinneren dat ik sindsdien emotioneel ooit zo diep heb gezeten als vandaag. (2006, naar aanleiding van de eventuele komst van Jean-Marie Dedecker naar de N-VA)

Ik schrik zelfs als ik mezelf op tv zie. Zo koud, zo hard, zo bloedserieus. Wat een zuurpruim, denk ik dan. Maar dat is een misverstand, een van de vele.

Ik ben opgevoed met de gedachte dat emotionaliteit een zwakte is. Dat is niet zo, maar ik kom er moeilijk van los.

Ik ben een *Draufgänger*, ik ga voluit voor mijn overtuiging, maar altijd wel overdacht.

Toen mijn medewerkster voor mij aan de slag ging, zeiden al haar vriendinnen: ‘Hoe kan je nu voor zo iemand werken? Zo’n strenge, beenharde gast?’ Ik nodig u uit om haar te vragen of dat beeld klopt.

Ik ben de favoriete pispaal van links Vlaanderen.

Ik ben een geboren pessimist.

Ik ben niet staatsgevaarlijk.